

Prvi let jedne kapljice

Jednog jutra kao i svakog jutra unutrašnjost oblaka je bila ista, stara i dosadna. Kad pogledam van vidim kuće, ceste, ulice, parkove i djecu kako se igraju. Htjela bih se ja tako igrati. Zato sam jednog dana odlučila izaći iz oblaka.

Dok sam padala, prvo sam vidjela dvorac Trakošćan. Bio je jako lijep, obasjan kojom zrakom sunca. No nešto je bilo jako čudno. Prošla sam gradom Krapinom. Tamo je sve bilo pusto. Nikog nije bilo na ulicama i trgovima. Padala sam nad Velikim Taborom, Miljanom, Krapinskim Toplicama i došla do planine Medvednice. Putem sam od lokve saznala da hara neki opasni virus. Pala sam na list drveta koji je bio na Sljemeni. Od tamo sam vidjela cijeli Zagreb. Vidjela sam kuće kojima su nedostajali dijelovi. Na cestama je bilo mnogo kamenja. To me zabrinulo i rastužilo. Shvatila sam da je bio potres. Razmišljala sam o šteti koju je uzrokovao. Kako li su samo ti jadni ljudi?

Mislim da možda nisam izabrala pravo vrijeme da napustim oblak. Ovo je tužno i opasno razdoblje za sve ljude. Meni je u oblaku bilo dosadno, ali sam ipak bila na sigurnom.

Odlučila sam se vratiti u svoju kuću, oblak i do daljnjega ostati doma.

Dora Ružak, 4. b

